

ЛІТЕРАТУРА:

1. Василюк А. Освітня політика Європейського Союзу/ А. Василюк// Шлях освіти. – 2007. – № 3. – С. 13 – 17.
2. Вільчинська Н. Ю. Освітня політика Європейського Союзу: соціально-політичний аналіз/ Н.Ю. Вільчинська [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Gileya/2011_55/Gileya55/P23_doc.pdf.
3. Ломакина И. С. Принцип субсидиарности и сфера образования в ЕС/ И. С. Ломакина// Вестник Московского государственного областного университета серия «Педагогика». – 2009 г. – № 1. – С. 49 – 57.
4. Муравйов В. Види компетенції реформованого Європейського Союзу/ В. Муравйов, І. Березовська// Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Міжнародні відносини. – 2009. – № 37. – С. 53-57.
5. Право Европейского Союза. В 2 т. Т.2. Особенная часть: учебник для бакалавров/ под. ред.. С. Ю. Кашкина. – 4-е изд., перерб. и доп. – М.: Издательство Юрайт. – 2013. – 1023 с.
6. Treaty on European Union// Official Journal of the European Union. – 1992. – 29 July. – С 191.
7. Consolidated versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union// Official Journal of the European Union. – 2012. – С 326/01.

Радомська О. В.,

здобувач,

Донецький юридичний інститут МВС України

ДОСВІД АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ СУБ'ЄКІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ У СТРАНАХ ЄС: АДАПТАЦІЯ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Розвиток правової системи України на сучасному етапі характеризується здійсненням реформування законодавства та його адаптації до права Європейського Союзу (далі за текстом — ЄС). Відповідно до ст. 51 Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейським Співтовариством та його державами членами [1] Україна взяла на себе зобов'язання привести своє чинне та майбутнє законодавство у відповідність до вимог законодавства ЄС.

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС полягає у зближенні із сучасною європейською системою права, що забезпечить розвиток політичної, господарської, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави у рамках ЄС і сприятиме поступовому зростанню добробуту громадян, приведенню його до рівня, що склався у державах — членах ЄС.

На думку В. К. Мамутова, Україні, як молодій державі, доцільно використовувати не тільки власний накопичений досвід, а й досвід інших країн Європи, які пройшли значно більший шлях самостійного розвитку. При цьому особливу роль у цьому процесі приділяти досвіду Федеративної Республіки Німеччини (далі — ФРН) [2, с. 3–4].

Поступова зміна господарських відносин в українському економічному середовищі вимагає оновлення засобів адміністративно-правового регулювання захисту прав та інтересів суб'єктів господарювання і, зокрема, розробки теоретико-методологічних основ адаптації законодавства ЄС у цій сфері до національного законодавства.

Метою роботи є дослідження досвіду адміністративно-правового регулювання захисту прав та інтересів суб'єктів господарювання у стран ЄС та його адаптація до законодавства України.

Правовий статус суб'єктів господарювання в ЄС чи у певній державі-члені ЄС, досліджували провідні вчені України та Російської Федерації. Серед них можна назвати таких науковців, як: С. Кашкін, В. Безбах, А. Бушев, Р. Петров, В. Мамутов, О. Чувпило.

Європейське законодавство не містить єдиного, чіткого та повного визначення поняття суб'єкта господарювання в розумінні українського права. Для цього існують об'єктивні підстави, адже національне законодавство країн-членів містить всі необхідні детальні вимоги до таких суб'єктів. У праві ЄС для позначення суб'єкта господарювання частіше використовують поняття «компанія» (англ. company) чи «суб'єкт підприємницької діяльності» (англ. undertaking). Найважливішим нормативно-правовим актом, який містить визначення «компанія», є Договір про Європейське Економічне Співтовариство (1957 р.) (далі за текстом — Договір про ЄС) [3, с. 447–580].

Національна політика в країнах-членах ЄС має на меті надання кращих умов для господарської діяльності, збільшення конкурентоспроможності і зростання та поглинання компаній. Всі

країни-члени ЄС мають добре розвинену мережу організацій з регулювання та підтримки розвитку підприємництва. Деякі з них є державними закладами або установами, які мають державну підтримку, а інші є приватними.

Що стосується державних установ, то у всіх країнах ЄС відповідальність розподілена між кількома міністерствами або між спеціальними відділами по підприємництву всередині міністерств. Як правило, політика щодо розвитку підприємництва ведеться Міністерством економічних справ і/або Міністерством промисловості і торгівлі. Але й інші міністерства ведуть роботу з підтримки підприємництва (наприклад, Міністерство зайнятості, Міністерство економіки, Центр громадської технології, спеціальні громадські банки та ін.), чия діяльність пов'язана з наданням допомоги підприємництву у питаннях зайнятості, навчання, міжнародної торгівлі, розвитку і т. д. Такий розподіл відповідальності між кількома міністерствами вимагає великої координації діяльності всіх країн у рамках ЄС.

Спільна діяльність національних і недержавних органів по регулюванню сприяння розвитку підприємництва в ЄС полягає в поліпшенні відповідного середовища (спеціальна увага приділяється проблемам малого і середнього підприємництва та їх впливу на законодавство ЄС) і стимулювання розвитку підприємництва (визначення та поширення «кращого досвіду щодо їх підтримки, подолання недоліків у комунікації між підприємцями та організаціями, що надають послуги, з одночасним підвищенням рівня цих послуг).

У 1985 р. Рада ЄС ухвалила рекомендації щодо спрощення адміністративних процедур необхідних для організації і функціонування підприємництва, а в 1987 р. заснувано мережу Європейського інформаційного центру для забезпечення малих і середніх підприємств відомостями про внутрішньому ринку. Зараз у країнах-членах ЄС діє 210 таких інфоцентрів і 14 кореспондентських центрів в інших країнах. Їх основною функцією є збір запитів малих і середніх фірм з пропозиціями щодо співпраці. З 1993 р. суб'єкти підприємництва мають можливість користуватися послугами будь-яких відділень банків у всіх країнах ЄС і отримувати вигравш від зближення цін в умовах конкуренції на фінансових ринках. Комісією ЄС сформований також новий комітет, що включає офіційних осіб і представників ділових кіл від кожної країни-члена ЄС,

відповідальних за спрощення процедур у сфері підприємництва. Ретельна увага приділяється розвитку «духу підприємництва» як привабливою діяльності та інструменту боротьби з безробіттям і неповною зайнятістю населення [4].

Нормативно-правова база в Україні залишається доволі неоднорідною, окремі норми законодавства є недостатньо узгодженими, а інколи й суперечливими. Неточність формулювань призводить до нарощування кількості підзаконних актів, роз'яснень, навантаження на судову систему у зв'язку із зростанням кількості позовів щодо порушень прав суб'єктів господарювання.

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС є складовою процесу інтеграції України до Європейського Союзу, що в свою чергу є пріоритетним напрямом української зовнішньої політики, та планомірним процесом, що включає декілька послідовних етапів, на кожному з яких повинен досягатися певний ступінь відповідності законодавства України до асquis Європейського Союзу. Незважаючи на істотний рівень удосконалення податкового та митного законодавства, чинних Податкового кодексу України та Митного кодексу України, їх положення потребують подальшого доопрацювання відповідно до міжнародних принципів та положень права ЄС. Доопрацювання потребує також механізм забезпечення захисту прав суб'єктів господарювання шляхом створення ефективної системи розв'язання спорів під час проведення процедури адміністративного оскарження у досудовому порядку, а також у судовому порядку.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Угода про партнерство та співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами [Текст] : Закон України від 10 листопада 1994 р. № 237/94_ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 46. — Ст. 415.
2. Мамутов В. Повніше використовувати техніко-юридичні засоби удосконалення законодавства [Текст] / В. Мамутов // Право України. — 2008. — № 2. — С. 3–8.
3. Договір про заснування Європейської Спільноти : Міжнародний документ від 25.03.1957 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_017.
4. Лебедева С. Ю. Регулирование и поддержка малого и среднего предпринимательства в ЕС и России / С. Ю. Лебедева // Менеджмент в России и за рубежом. – 2001. – № 1 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cfin.ru/press/management/2001-1/lebedeva.shtml>.